అనురాగమాలిక!

'దీని కేదన్నా వుపాయం చూద్దురూ?' అని అడిగింది అమ్మడు మొగుడ్ని గోప్యంగా—

'దేనికే....' అంటూ అబ్బులు చిరాగ్గా అరిచాడు.

ఆవిడ కొంచెం అయోమయంగా—'మళ్ళీ....'

'మళ్ళీ?'

'హా!'

'అదేం?'

'తిప్పుతున్నట్లుగా వుంది.'

'నిజంగా—'

'ఏమో....!'

'సరిగ్గా యేడవ్వే బాబూ? అనుమానాల్తో చంపక.'

'అనుమానమేవిటండీ? ఛస్తూంటే—'

'దిక్కుమాలిన్సంత-యిహ యీ కొంపలో బ్రతకక్కర్లేదు.'

'నేనేం చేశానండీ?'

'నలుగురూ నవ్వుతారు. ఇట్లాగైతే ఎట్లా గడవటం?'

'నన్నంటారేవండీ—బుద్ధిగా వుండక!'

'ఛీ! నోర్ముయ్!'

'ఎందుకట్లా కస్సుమని లేస్తారు? ముందే కాస్త తెలివిగా వుంటే.'

'యేవిటా వాగుడు? లెంప పగుల్తుంది.'

"సంతోషించాంలెండి."

"ఆడదానివిగదా—కొట్టడానికి జంకుతాననుకుంటున్నావేమో!"

"ఆలోచించకుండా, మీరీగంతులూ పెడబొబ్బలూ యేవిటి? నాకు తెలీకడుగుతా—"

"నాకసలు వొళ్ళు మండుకుపోతోంది."

"ఇప్పుడేదో చూడండి. ఆనక నన్నని లాభంలేదు."

"తలెత్తుకోలేక పోతోంటే—నా యీడు వాళ్ళకింకా పెళ్ళిళ్ళే కాలేదు."

"ఈ శని విరగడైతే మళ్ళీ పెళ్ళాడుదామనుకుంటున్నారు కాబోలు కులుకుతూ."

"ఐందిగా ధ్వంసం. నీ మూలకంగానూ, పిల్లల మూలకంగానూ."

"వచ్చిందిగా, ఈసారీతో మీ కోరిక తీరుతుంది. ఎటొచ్చీ పిల్లలే దిక్కుమాలిన వాళ్ళవుతారు."

"ఏం పెళ్ళిళ్ళు? వెధవ పెళ్ళిళ్ళు? బొడ్డూడకుండా ముడేసెయ్యటం. ఆనక కాస్త మంచీ చెడ్డా, వీలూసాలూ, చూసుగుందుకు లేకుండా ఆడది కక్కంటూ కూర్చోవటం."

"తప్పంతా ఆడవాళ్ళదైనట్లు మాట్లాడుతారేం?

"సంఘమేం, మన సంఘం యిట్లా తగలడిపోతోంది."

* * *

"పద! పద! ఝామునేపాయి మొత్తుకుంటూంటే యింట్లోంచి కదిలిరావు?"

"వొస్తున్నా—యీ పిల్లలకి కాస్త మూతులూ ముక్కులూ తుడిచి, రెండు గుడ్డముక్కలుకట్టి."

"నువ్వింకా అవతారం మార్చలేదేం?"

"వీళ్ళకయితే—నే నెంతసేపూ?"

"తెములు త్వరగా-ఆసుపత్రి కట్టేశాక మనం వెళ్ళి యేం ప్రయోజనం?"

"ఆ ఫ్లాస్కు సంచీ కాస్త పట్టుకోండి. తినడానికి పిల్లలకేదన్నా లేకపోతే అనక ప్రాణాలు పీకి పిండెట్టేస్తారు?"

"తాళాలు తాళం చెవులూ ఎక్కడ? చెప్పులు! చెప్పులు వేసుగున్నార్రా అంతా—"

"మీరు కాస్త వో మాటు వీధిలోకి నడవండి—రెండు నిమిషాల్లో వస్తాను."

"సరి-సరి! రండర్రా! రండి బయట రోడ్డుమీద నుంచుందాం అమ్మ వస్తుంది....ఎక్కడికర్రా....ఆ పరుగులు? వొరే సతీశ్, సీనూ—చెల్లాయిని పట్టుకోండర్రా....వీళ్ళమ్మ కడుపుమాడ. ఏం వెధవ పిల్లలు? ఒక్కచోట నుంచోరేఁ? అరెరె!!! పడిపోయావ్! లే....ఛీ! వెధవా—లాగులో పోసుకుంటావ్? ఒసేవ్! ఏమేవ్! ఈ వెధవ లాగు ఖరాబు చేసుగున్నాడు. అబ్బే! ఏడవకమ్మా—ఛా! ఛా! నువ్వుగాదమ్మా. ఎత్తుకోనా? ఛీ! ఛీ! నాగుడ్డలుకూడా మాసిపోవూ? అప్పచ్చా! నా శ్రాద్ధం-అదేమిట్రా వో కాల్లోకాలికి తొడుక్కున్నావ్? విప్పు....మంచి నీళ్ళా! లోపలికి పోయ్ యేడు;....చానా ముర్రీవాలా....యీ వెధవలు పిల్లలున్న చోటే తిరుగుతారు!....

అరరె!!! బట్టలు మాసిపోతాయిరా—క్రిందపడి దొర్లుతావేఁ?....అమ్మడీక్కే....నోరుమూస్తావా లేదా! హ్హాఁ ముయ్‌నోరు! ముయ్! దుంపతెగ! ప్రాణం తీసేస్తున్నారు....ఈ పీనుగ తెవిలిరాదే? బాబోయ్ వీళ్ళు పిల్లలుగాదు రాక్షసులు! ఇహ రోడ్డుపొడుగూతా యేం విసిగిస్తారో....నుంచోరేఁ ఒక్కచోట?"

"అమ్మయ్యా! ఎందుకండీ పిల్లల్నట్లా యేడిపిస్తున్నారు? మాఅమ్మ రావే....నాన్నకొట్టారా! నేచచ్చిపోనూ....లాగులో పోసుగున్నావా?....పోసుగోర్టండీ పిల్లలు....ఆ చిన్నవాడ్ని యెత్తుకోమంటే మిడి గుడ్లేసుకుని ఎందుకల్లా చూస్తారు? లాగు విప్పెయ్యమ్మా....పోన్లెండి-పసివెధవ లాగులేకుండా వస్తేయేం? వొంటిమీద గుడ్డెరక్కుండా తిరగచ్చుగాని ఈ వూళ్ళో ఆడాళ్ళు! పసి వెధవకు వచ్చింది నామోషీ! ఆ మరమరాల వాడ్నిట్లా పిలవండి. చిల్లరుందా....ఈ చెప్పులు కరుస్తున్నాయండి ఎట్లాగో నడవటం....అబ్బ రిక్షాల్లేవండీ వెధవవూళ్ళో....మీరు వెయ్యి

చెప్పండి, లక్ష చెప్పండి—ఆ బస్సుల్లో నేను రాను. పిల్లలు నలిగిపోరూ? నాలుగు రూపాయలవుతే అవుతుంది రానూ పోనూ ఫట్ ఫట్ పిలవండి. ఏంచేస్తాం యింట్లోంచి కాలు కదిపితే కర్చవుతోంది."

*　　　*　　　*

"లేడీ డాక్టరుకి చీటీ పుచ్చుగో—ఇదుగో ఆడవాళ్ళ కిటికీ."

"నాకు తెల్సు లెస్తురూ—పిల్లల్ని పట్టుగోండి కసురుకోక."

"నువ్వు వెళ్ళి అన్నీ కచ్చితంగా అడుగు నాన్చక. మరేం ఫరవా లేదు అడిగినవన్నీ చెప్పు! శ్రీ గవర్నమెంటువారి దయ."

"నాకు యింగ్లీషు రాదుకదండీ!"

"హిందీలో చెప్పు—వుండు యీ చీటీ చూపించు పోనీ—వాళ్ళే చెప్తారు అన్నీ."

"అందులో మీరేఁ రాశారో, అసహ్యం...."

"అబ్బే! యేవీలేదు—ఫలానా....ఫలానా"

"మళ్ళీ ఎక్కడికి వెళ్లిపోకండి. నాకేవిటో గుండె దడగా వుందండీ?"

"భయం లేదులేవే-ఆడవాళ్ళ వ్యవహారం మరి. చల్లకొచ్చి ముంత దాచడమెందుకు?"

"మీరు కూడా వస్తే....!"

"ఛంపావ్! లేడి డాక్టరు గెటవుట్ అంటుంది, వెళ్ళు! వెళ్ళు! మళ్ళీ పిల్లలు వెంబడిస్తారు.

*　　　*　　　*

"ఏమే! వచ్చేశావేఁ"

"మిమ్మల్నికూడా రమ్మంటోంది,"

"నేనెందుకే—మరి పిల్లలు?"

"ఏవో ప్రశ్నలడగాలిట! పిల్లల్నికూడా తీసుకు రమ్మంది."

"రామ! రామ! ఎట్లాంటి కఠిన పరీక్ష తెచ్చిపెట్టావురా తండ్రీ! పద—పద!"

"నేను సరిగా చెప్పటంలేదుట-అందుకని."

"నాకు తెలుసు, నాకు తెలుసు! నేననుకుంటూనే వున్నాను. నువ్వెందుకూ పనికిరావని."

*　　*　　*

"నమస్తే!"

"నమస్తే!"

"బైఠియే!"

"థాంక్స్!"

"పేరు?"

"కుటుంబరావు; ఇంట్లో అబ్బులంటారు."

"ఆవిడ పేరు?"

"సరస్వతమ్మ! అమ్మడు ముద్దుపేరు."

"అవన్నీ ఎందుకండీ చాదస్తంగా—"

"నువ్వూరుకో....పిల్లాడు డాక్టరు బల్లక్రింద దూరుతున్నాడు—లాగెయ్!"

"వయస్సులు?"

"నాది ౨౮. ఈవిడ....పాతిక...."

"ఛ....ఛ....ఎందుకండీ ఎక్కువ చెబుతారు?"

"యస్! యస్! ట్వంటీటూ...."

"మీకాట్టే తేడా లేదే? పెళ్ళయి ఎన్నేళ్ళయింది?"

"పదకొండేళ్ళు."

"సోయర్లీ....అప్పుడామె వయస్సు పదకొండా?"

"ఎగ్జాక్ట్లీ...."

"చాలా అన్యాయం. మీరు కాపురం ఎన్నాళ్ళబట్టీచేస్తున్నారు?"

"దస్‌సాల్ సే..నోనో—8 ఏళ్ళనుంచీ—"(ఏవిటీ యక్షప్రశ్నలు?)

"మీకు ప్రస్తుతం ఎంతమంది పిల్లలు?"

"రాసుగోండి—-వెంకట సత్య సూర్య సుబ్రహ్మణ్య శివరామేశ్వర రావు."

"నో-నో-సెక్సు చెప్పండి. వయస్సుతో,"

"కొడుకులు 7 1/2, 5 1/2, 4 1/2 3 1/2....కూతురు 1 1/2."

"క్షమించాలి 7 1/2కి 5 1/2కి, 3 1/2కి 1 1/2కి మధ్య రెండేసేళ్ళు ఎడం ఎందు కొచ్చిందో చెప్తారా?"

"ఒక కడుపుపోయింది. ఒక పిల్లవాడు పుట్టి పోయాడు."

"మిష్టర్....హారిబుల్....చూడు ఎంత నీరసంగా వుందో? ఎనిమిదేళ్ళలో యేడు కానుపులా? బుద్ధదేవుని భూమిలో పుట్టినావు....స్త్రీల యెడ కాస్త కరుణ చూపించు."

"ఏంచేసేది? అందుకేగా వస్త—"

"జనాభా పెరిగిపోతే చాలా కష్టం! ఏం ఉద్యోగం?"

"యూ. డీ. సీ."

"ఎక్కడ—జీతం?"

"ఎడ్యుకేషన్ మినిస్ట్రీ—నూట ఎనభై!"

"సోస్మాల్! ఏం చదువుకున్నారు?"

"యమ్మే (హిస్టరీ)."

"షీ-"

"చదువుకోలేదు. హార్మణీ వాయిస్తుంది."

"సారీ? చూడండీ, ఈ అట్టపెట్టెలోంచి తీస్తున్నాను, చూడండి, అట్లా తలకాయ వంచుకోవద్దు. సిగ్గుపడొద్దు. అచ్చే....ఫరవాలేదు. సృష్టికార్యం యీ విధంగా...."

"ఛీ! ఛీ! ఛీ! రామ! రామ! ఏవిటండీ యీ బూతు భాగోతం—నేను లేచిపోతాను. ఈ ఆడపీనుగులకి సిగ్గులేదేమంట—మొగాళ్ళకి చెప్పటానికి. నాకు డోకొస్తోంది."

"బై ....బైరో.... మేక్ హర్ సిట్ .... ప్లీజ్! ప్లీజ్!"

"వొద్దండీ! ఇవ్వేం వద్దు ఏదన్నా మందు యివ్వండీ—గుటుక్కున మింగితే చటుక్కున పనిచేసేది. ఈ పుడకలూ గొట్టాలూ సిల్లలు యీడ్చుకుపోయి వీధుల్లో ఆడుకుంటారు—మింగేందుకు ఏదన్నా యిస్తారేమోనని.... "

" నో ....నో ....గవర్నమెంటువారు చవగ్గా కొనుక్కుందుకు యిస్తారు....మీ యింటి నెంబరు? మేం యింటికొచ్చి తెలియచెప్తాం...."

"మొహం బోర్లేసి యీడుస్తారు కొంపకొస్తే."

"నువ్వూరుకోవే—ఏంలాభంలేదండీ. శలవు, వస్తాం!"

* * *

"ఏమిటా యేడుపు అసహ్యంగా,"

"మనకి పిల్లలు బరువైపోయారా? మనం భూమికి బరువైపోయామా?"

"నిన్నూ నీ పిల్లల్నీ యెవరేమన్నారు? వూరుకో...."

"కావాలంటే వస్తారా? అక్కరలేదంటే మానారా? పుట్టిన పిల్లలందరూ దక్కుతారా? నా పిల్లల్ని పొట్టచించుకొని కడుపులో దాచుకుంటాను. అన్నం లేకపోతే ముష్టెత్తుకొని గంజిపోసి పెంచుకుంటాను."

"అంతేలే——వూరుకో!"

"పిల్లల్లేనివాళ్ళు అదృష్టవంతులా? తల్లి కావటం అవమానమా? పిల్లల్ని కనొద్దని చెప్పేవాళ్ళు యీబాంబులూ, విమానాలు, చంద్రుళ్ళనీ వాటినీ చేసి ఆకాశంలోకి ఎగరేయటం మానరేం? పుట్టికెగరలేనమ్మ స్వర్గానికి ఎగురుతుందా?"

"అట్లతద్దినోము అమెరికావాళ్ళకూ రష్యావాళ్ళకూ తెలీదే ?"

"మన సుఖాలకు, వడానికీ, సినీమాలకు డాన్సులకు పరిగెట్ట డానికి డబ్బు చాలదని పిల్లల్ని కనొద్దంటారూ ?"

"సరేలే....ఎరగ్క—పోయి తీసుకెళ్ళాను నిన్నా ఆసుపత్రికి. లెంప లేసుగుంటాను....పోయి కాఫీపెట్టువెంటనే,"

"ఆ ఫ్లాస్కు—లోనే వుందండీ—పిల్లలకి పట్టండి. మీరు త్రాగండి."

"నీకో"

"నాకు కాళ్ళు లాగుతున్నాయ్, తలనొప్పిగా వుంది."

"మరైతే నువ్వే తాగు. అమృతాంజనం రాయనా ?"

"చాల్లెండి. ఆ పిల్లల్నసింటా తీయండి. ఆ చంటిదానికి లాగూ గౌనూ తీసి క్రింద వొదిలెయ్యండి. మీరేమో ఆ పులివేషం తీసి పంచె గట్టుకుని కుంపటి వెలిగించి—కాదు కాదు ముందు ఆ చాపేట్లా పారె య్యండి,"

"ఓస్సినీ!!! కొంపముంచావే!"